

חלב שחור

בלוֹ-סימיון פיינרו במוזיאון חיפה לאמנות

"אף אחד אינו בבית, אף אחד אינו יכול להיות בבית, בית הוא מצב קבוע של דקונסטרוקציה המאוימת מבחוץ על ידי חורבן."
בוגדן ג'יו

במיצב חלב שחור בלוֹ-סימיון פיינרו מזמין את הצופה לצפות בעבודה דחוסה בפריטים אך בעלת מאפיינים מינימליים, המדגישים ממד אוניברסלי. שמן המכונות השחור והרעיל, הנראה מאיים ומרתיע, נמצא בתוך כלי פורצלן לבנים ועדיניים שקישוטיהם אינם מופרזים. השולחן והכיסאות קשורים לעבר, לחדר ההסבה בבית הוריו. זהו עולם נשכח - בית שאיננו ממתנינם בו לסעודת רפאים, שכבר לא תתקיים. אווירת ההיעדר והאין בעבודה זו ממשיכה את המיצב שייך לשום מקום וזמן אחר, שהוצג בביאנלה בוונציה ב־2019 כאשר פיינרו נבחר לייצג את רומניה.

במשך שנות עבודתו פיינרו מתמודד עם מושג הבית, עם הזהות האישית והקהילתית ועם מרכיבי הזיכרון באמצעות שימוש בחפצים אותנטיים. הוא משבש את תפקודיהם או יוצר אובייקטים חדשים בהשראתם. במיצב חלב שחור מודגשים מאפייני הניגודיות, שבה מרכיב אחד מבטל את השני ואינו מאפשר חיבור. מתח זה מכניס את הצופה למצב ייחודי, לרגע מטפיזי או מיסטי כמו בליקוי חמה, שבו הדבר המוכר והמובן מאליו חדל לרגע להתקיים ומערער על המוסכמות והתובנות. כותרת העבודה נקשרת לשיר הידוע פוגת המוות של המשורר פול צ'לאן: "חלב שחור של שחר אנחנו שותים [...] כורים בור קבר ברוח שם שוכבים לא צפוף..." (תרגום: שמעון זנדבנק).

פיינרו מנהל דיאלוג יצירתי במשך שנים רבות עם סופרים ומשוררים, כאשר צ'לאן הוא אחד הבולטים שבהם. המפגש עמו מתבטא בשילוב ניגודים, בזיהוי מציאות סימבולית בתוך ההווה היום־יומית ובחיבור טעון בין חילוניות וקדושה. בדומה לצ'לאן, פיינרו עורך מסע חיפוש סמלי אחר מפת ילדותו וכמה למצוא "מקום שאינו מקום". בתהליך זה פיינרו משלב אובייקטים ודימויים, היוצרים מסע פנימי וחיצוני בחיפוש אחר אותה זהות ואותו מקום.

חליב אֶסוּד

בילו-סאֶמוֹן פֶּאִינְרוּ מֶתֶחַף חִיפָא לְלִפְנוֹן

"לא אֶחָד בַּיִּבֵּית, לֹא אֶחָד יִסְטַעַץ אֲנִי יִכּוֹן בַּיִּבֵּית, הַיִּבֵּית הוּא חֹלָה מְסֻמְרֶה מִן הַתִּפְכִּיק וְהוּא מַהֲדֵד מִן הַחָרָץ בַּדְּמָא".
בוגדאן ג'יו *
במיצב חליב אסוד ידעו בילו סימון פאינרו המראה לרؤية عمل مضغوط بالعناصر الذي يحمل الحد الأدنى من الخصائص, والتي تؤكد البعد العالمي. زيت الماكينات الأسود والسام, الذي يبدو مهדّدًا وרַאדְעָא, يتواجد داخل أواني خزفية بيضاء ناعمة زخارفها ليست مفرطة. ترتبط الطاولة والكراسي بالماضي, بغرفة المعيشة في منزل والديه. إنه عالم منسي - منزل لا تنتظر فيه وجبة أشباح, والتي لن تحدث بعد الآن. جو الغياب وعدم الوجود في هذا العمل, يكمل الإنشائية ينتمي إلى الا مكان وزمان آخر, والتي تم عرضها في بينالي البندقية عام 2019 عندما تم اختيار فائزو لتمثيل رومانيا.

طوال سنوات عمله, تتناول أعمال فائزو مفهوم البيت, مفهوم الهوية الشخصية والمجتمعية ومكونات الذاكرة من خلال استخدام أغراض أصيلة. إنه يعطل وظائفهم أو يخلق أشياء جديدة مستوحاة منهم. في إنشائية حليب אסוד, يجري التأكيد على خصائص التباين, حيث يلغي أحد المكونات الآخر ولا يسمح بالربط. يضع هذا التوتر المشاهد في حالة فريدة, في لحظة ميتافيزيقية أو صوفية كما هو الحال في كسوف الشمس, حيث يتوقف الشيء المألوف والواضح للحظة عن الوجود ويتحدى التقاليد والأفكار. عنوان العمل مرتبط بقصيدة شروذ الموت المعروفة للشاعر بول سيلان: "نحن نشرب الحليب الأسود للفجر [...] يحفرون حفرة قبر في مهب الريح حيث يرقدون بلا اكتظاظ ... " (ترجمة: شمعون زانڈبانك).

يجرى فائزو حوارًا إبداعيًا لسنوات عديدة مع الكتاب والشعراء, حيث يعتبر سيلان أحد أبرزهم. يتم التعبير عن اللقاء معه في مزيج من الأضداد, في تحديد الواقع الرمزي في الحياة اليومية وفي العلاقة المشحونة بين العلمانية والقداسة. على غرار سيلان, يجري فائزو بحثًا رمزيًا عن خريطة لطفولته ويتوق للعثور على "مكان ليس مكانًا". في هذه العملية, يجمع فائزو بين الأغراض والصور, مما يخلق رحلة داخلية وخارجية بحثًا عن نفس الهوية ونفس المكان.

תחושת האיום על הביתיות, המשפחתיות שמתערערת וחדלה להתקיים והחיבור למשורר פול צ'לאן מעוררים אסוציאציות בנושא השואה והחיים שנגדעו באחת. החפצים, המעידים על עבר עשיר ומלא, נותרו בודדים כמו עדות אילמת לחיי הפרט ולחיי משפחה וקהילה עשירים.

למיצב חלב שחור יש משמעות בהתייחס למציאות העכשווית. מבנה המשפחה ו"הסעודה המשפחתית" כבר אינם דברים מובנים מאליהם ומושג "הבית" שוב אינו דבר מוסכם. מאז שפרץ משבר הקורונה, המרחב הביתי הפך עבור רבים לבית כלא. לסיר לחץ של קיום פרטי ומשפחתי. לאור המצב האנושי הייחודי אפשר לבחון את המיצב כקפסולה, כתא משפחתי ואנושי העונה על צרכים פיזיים וביולוגים ועל השאיפה לחוש קרבה אנושית, משפחתית ושייכות. כתם השמן השחור בכלי החרסינה הלבנים מעיד על עתיד אנושי לוט בערפל. זהו מעין "תא חילוקי" בחללית אנושית שאיבדה את הדרך, קפסולה שמכילה פְּטָל המאיים למוטט את העבר היציב והמוכר ולערער על היתכנות העתיד.

המיצב חלב שחור מציע מטפורה של חרדה קולקטיבית גלובלית ולאומית. הרגע שבו נסדק החיבור בין העבר והזיכרון לבין הבטחת העתיד הוא הרגע שבו הביתיות מתערערת וכושלת: זהו מצב שבו ההומניזם ניצב בפני משבר, ושבו ערכים אנושיים מובנים מאליהם קורסים ומציבים שאלות פתוחות ומאיימות.

טקסט: ד״ר דניאל ויימן אוצרת: סבטלנה ריינגולד

* ציטוט מתוך מאמר של הפילוסוף בוגדן ג'יו (Bogdan Ghiu) בעקבות התערוכה "אף אחד לא בבית" של בלוֹ-סימיון פיינרו בגלריה Anca Poterasu בבוקרשט.
אוצרת: כריסטינה סטואנסקו (Cristina Stoenescu).

במיצב חלב שחור בלוֹ-סימיון פיינרו מזמין את הצופה לצפות בעבודה דחוסה בפריטים אך בעלת מאפיינים מינימליים, המדגישים ממד אוניברסלי. שמן המכונות השחור והרעיל, הנראה מאיים ומרתיע, נמצא בתוך כלי פורצלן לבנים ועדיניים שקישוטיהם אינם מופרזים. השולחן והכיסאות קשורים לעבר, לחדר ההסבה בבית הוריו. זהו עולם נשכח - בית שאיננו ממתנינם בו לסעודת רפאים, שכבר לא תתקיים. אווירת ההיעדר והאין בעבודה זו ממשיכה את המיצב שייך לשום מקום וזמן אחר, שהוצג בביאנלה בוונציה ב־2019 כאשר פיינרו נבחר לייצג את רומניה.

במשך שנות עבודתו פיינרו מתמודד עם מושג הבית, עם הזהות האישית והקהילתית ועם מרכיבי הזיכרון באמצעות שימוש בחפצים אותנטיים. הוא משבש את תפקודיהם או יוצר אובייקטים חדשים בהשראתם. במיצב חלב שחור מודגשים מאפייני הניגודיות, שבה מרכיב אחד מבטל את השני ואינו מאפשר חיבור. מתח זה מכניס את הצופה למצב ייחודי, לרגע מטפיזי או מיסטי כמו בליקוי חמה, שבו הדבר המוכר והמובן מאליו חדל לרגע להתקיים ומערער על המוסכמות והתובנות. כותרת העבודה נקשרת לשיר הידוע פוגת המוות של המשורר פול צ'לאן: "חלב שחור של שחר אנחנו שותים [...] כורים בור קבר ברוח שם שוכבים לא צפוף..." (תרגום: שמעון זנדבנק).

במיצב חלב שחור בלוֹ-סימיון פיינרו מזמין את הצופה לצפות בעבודה דחוסה בפריטים אך בעלת מאפיינים מינימליים, המדגישים ממד אוניברסלי. שמן המכונות השחור והרעיל, הנראה מאיים ומרתיע, נמצא בתוך כלי פורצלן לבנים ועדיניים שקישוטיהם אינם מופרזים. השולחן והכיסאות קשורים לעבר, לחדר ההסבה בבית הוריו. זהו עולם נשכח - בית שאיננו ממתנינם בו לסעודת רפאים, שכבר לא תתקיים. אווירת ההיעדר והאין בעבודה זו ממשיכה את המיצב שייך לשום מקום וזמן אחר, שהוצג בביאנלה בוונציה ב־2019 כאשר פיינרו נבחר לייצג את רומניה.

במשך שנות עבודתו פיינרו מתמודד עם מושג הבית, עם הזהות האישית והקהילתית ועם מרכיבי הזיכרון באמצעות שימוש בחפצים אותנטיים. הוא משבש את תפקודיהם או יוצר אובייקטים חדשים בהשראתם. במיצב חלב שחור מודגשים מאפייני הניגודיות, שבה מרכיב אחד מבטל את השני ואינו מאפשר חיבור. מתח זה מכניס את הצופה למצב ייחודי, לרגע מטפיזי או מיסטי כמו בליקוי חמה, שבו הדבר המוכר והמובן מאליו חדל לרגע להתקיים ומערער על המוסכמות והתובנות. כותרת העבודה נקשרת לשיר הידוע פוגת המוות של המשורר פול צ'לאן: "חלב שחור של שחר אנחנו שותים [...] כורים בור קבר ברוח שם שוכבים לא צפוף..." (תרגום: שמעון זנדבנק).

במיצב חלב שחור בלוֹ-סימיון פיינרו מזמין את הצופה לצפות בעבודה דחוסה בפריטים אך בעלת מאפיינים מינימליים, המדגישים ממד אוניברסלי. שמן המכונות השחור והרעיל, הנראה מאיים ומרתיע, נמצא בתוך כלי פורצלן לבנים ועדיניים שקישוטיהם אינם מופרזים. השולחן והכיסאות קשורים לעבר, לחדר ההסבה בבית הוריו. זהו עולם נשכח - בית שאיננו ממתנינם בו לסעודת רפאים, שכבר לא תתקיים. אווירת ההיעדר והאין בעבודה זו ממשיכה את המיצב שייך לשום מקום וזמן אחר, שהוצג בביאנלה בוונציה ב־2019 כאשר פיינרו נבחר לייצג את רומניה.

במשך שנות עבודתו פיינרו מתמודד עם מושג הבית, עם הזהות האישית והקהילתית ועם מרכיבי הזיכרון באמצעות שימוש בחפצים אותנטיים. הוא משבש את תפקודיהם או יוצר אובייקטים חדשים בהשראתם. במיצב חלב שחור מודגשים מאפייני הניגודיות, שבה מרכיב אחד מבטל את השני ואינו מאפשר חיבור. מתח זה מכניס את הצופה למצב ייחודי, לרגע מטפיזי או מיסטי כמו בליקוי חמה, שבו הדבר המוכר והמובן מאליו חדל לרגע להתקיים ומערער על המוסכמות והתובנות. כותרת העבודה נקשרת לשיר הידוע פוגת המוות של המשורר פול צ'לאן: "חלב שחור של שחר אנחנו שותים [...] כורים בור קבר ברוח שם שוכבים לא צפוף..." (תרגום: שמעון זנדבנק).

Black Milk

Haifa Museum of Art

"There is no one home, no one can be at home, home is a permanent condition of deconstruction threatened by destruction from outside."

Bogdan Ghiu*

In his work *Black Milk*, Belu-Simion Fainaru invites the viewer to contemplate a work that is densely detailed yet whose characteristics are minimal, emphasizing a universal dimension. The black, toxic machine oil, threatening and repelling, is held in white, delicate porcelain utensils with understated decorations. The table and chairs belong to the past, to the artist's parents' living room. This is a forgotten world - one in which we do not await a ghost meal, a meal that will never take place. The sense of absence and nothingness is a continuation of the installation *Belongs Nowhere and to Another Time*, exhibited at the 2019 Venice Biennale, where Fainaru was chosen to represent Romania.

Throughout his career, Fainaru has employed authentic objects to engage with the concept of home, personal and collective identity, and the components of memory. He disrupts the objects' original functions or draws inspiration from them to create new objects. The installation *Black Milk* emphasizes contrast, in which one element cancels the other and the two cannot be joined together. This tension places the viewer in a unique situation, a metaphysical or mystical moment similar to a solar eclipse. It is a moment in which the familiar and self-evident cease to exist, undermining conventions and insights. The work's title refers to Paul Celan's famous poem "Death Fugue": "Black milk of morning we drink [...] we scoop out a grave in the sky where it's roomy to lie..." (trans.: Jerome Rothenberg).

For many years, Fainaru has been conducting a creative dialogue with authors and poets, with Celan prominent among them. The encounter with Celan's poems entails a fusion of opposites, the discovery of a symbolic reality in everyday life, and a charged connection between the secular and the sacred. Like Celan,

Fainaru embarks on symbolic quests in search of the map of his childhood, longing to find a "place that is not a place." In this process, he combines objects and images that create an internal and external journey in the search for that identity and place.

The sense of threatened domesticity, the familial that is destabilized and ceases to exist, and the connection with Celan evoke thoughts of the Holocaust and lives that were cut short. Only objects remain, attesting to a full, rich past, bearing silent witness to the life of the individual and a rich family and community life.

The installation is also relevant to contemporary reality. The family structure and the "family meal" are no longer unquestioned, and the concept of "home" is no longer consensual. Since the outbreak of the coronavirus crisis the domestic space has become, for many, a prison, a stressful environment of individual and family existence. Faced with this unique human condition we can see the installation as a capsule - a familial and human cell that fulfills physical, biological, and psychological needs - the wish to be close to others, feeling family warmth and a sense of belonging.

The black oil stain inside the white porcelain holders suggests a human future that is shrouded in mist. The holder is a kind of "escape capsule" in a human spacecraft that has lost its way - a capsule containing a flaw that can destroy the stable, familiar past and undermine the possibility of a future.

Black Milk offers a metaphor for global and national collective anxiety. The moment in which the connection between the memory of the past and the promise of the future cracks is the moment when domesticity falters and fails; humanism faces a crisis in which self-evident human values collapse, raising open, frightening questions.

curator: **Svetlana Reingold**

Text: **Dr. Daniel Weiman**

*Quoted from an essay by philosopher Bogdan Ghiu, written following Belu-Simion Fainaru's exhibition *No One is Home* at Bucharest's Anca Poterasu gallery. Curator: Cristina Stoenescu

